

B. B. ALSTON

AMARI
JA
TAIKUREIDEN PELI

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Amari and the Great Game

© 2022 by B. B. Alston
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-34994-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Omistettu äidilleni Songalle,
jolta opin, että pystyn mihin vain

Juoksen jalkakäytävällä muotiliikkeiden, luksustavara-kauppojen ja hienon taidegallerian ohi. Whitmanin yksityiskoulun iso kampus on muutaman kulmanvälin päässä keskustassa. Päärakennuksen lasilla verhoillut seinät säkenöivät aamuauringossa, ja pitkä rivi autoja kiertää koulun edustalla suihkukaivoa jättäen kyydistä oppilaita, jotka toisin kuin minä saattavat jopa ehtiä luokkaan ennen kuin kello soi varttia yli kahdeksalta myöhästymisen merkiksi.

Myöhästyn minä tai en, kouluun minun pitäisi suunnistaa.

Mutta minä pysähdynkin pienen röttelön eteen, joka näyttää siltä kuin olisi ahdettu kahden ison ja paljon siistimmän rakennuksen väliin. Julkisivun haalistuneessa kyltissä lukee *Marcon kioski*.

Pysähdyn hetkeksi vetämään henkeä, otan puhelimen esiin ja kuuntelen ääniviestin uudestaan.

Ääniviesti Elsieltä

”Tule Marcon kioskiin ennen koulua. Hätätilanne!”

Jos olen Elsie Rodriguezista jotain oppinut oltuamme nyt vuoden luokkatovereita, niin sen, että se tyttö osaa liioitella. Kun minä

puhun hätätilanteesta, voi olla varma, että on tapahtunut jotain vakavaa. Mutta Elsie on toista maata: kun hän puhuu hätätilanteesta, hän saattaa tarkoittaa, että hänen uusimpaan tiedeprojektiinsa tarvitsemansa robotin osat eivät ole vielääkään tulleet postissa.

Mutta koska olemme bestikset, minun kuuluu rientää avuksi, oli hätä todellinen tai ei – ja vaikka sen takia myöhästyisin ensimmäisen kerran koulusta. Jos ei lasketa sitä tammikuun päivää, josta syytän lumimyräkkää.

Astun kioskiin. Rakennus on päältä päin rähjäinen, mutta sisältä se vasta rähjäinen onkin. On hämärää, mutta näen, että seiniltä on hilseillyt maalia. Tämän paikan on tarkoitus olla elintarvikekioski, jossa myydään limsaa ja pikkupurtavaa, mutta aina kun ostan jotain, sen parasta ennen -päivä on ohi. Enkä usko, että kylmäkaappi, jossa limsat ovat, on ikinä toiminut.

Ja joko mainitsin, että täällä haisee aina hiukan mädiltä kananmunilta? Siis ihan aina.

Nyrpistän nenää ja oikaisen karkkikäytävän läpi. Edessä joku miesparka katselee sipsivalikoimaa pettyneenä. *Tuttu tunne.* Astun hänen ohitseen kassalle.

Tiskin takana seisoo iso, kaljupäinen bodarityyppi, jonka t-paidassa lukee *Muskeleissa on mahtia*. Hän siristää silmiään, kun lähestyn häntä.

Minäkin siristän silmiäni hänelle. Yhtäkkiä hänen päähänsä ja kaulaansa ilmestyy helakanpunaisia karvatuppoja ja hänen leuastaan pulpahtaa esiin kaksi käyrää syöksyhammasta.

Mutta sitten räpäytän silmiä, ja hän näyttää taas ihmiseltä. Kalteimmissa lumouksissa on etunsa – jopa Tosinäkö-silmätippani vaikuttavat vain muutaman sekunnin ennen kuin naamiointiloitsu alkaa taas vaikuttaa. Mies on ilmiselvästi valinnut naamionsa Vivi LaBoomin City-kokoelmasta.

Rykäisen ja tiedustelen kohteliaasti: ”Saisinko vessan avaimen?”

Mies vie paksut käsivartensa rinnalle puuskaan ja katsastaa minua ennen kuin mörisee ynseästi: ”Miksi saisit?”

Virnistän ja pyöräytän silmiäni. ”Älä viitsi, Piku. Olen jo myöhässä koulusta.”

Hidas hymy leviää Pikun kasvoille, ja hän päästää ilmoille naurunrämäkän. ”Et tervehdi... Etkä kysy mitä minulle kuuluu... Pyydät vain avainta.”

”Piku kiltti”, minä sanon.

”Hyvä on, hyvä on, olen aina valmis auttamaan toista ihmistä.”

Kumarrun kuiskaamaan hänelle: ”Ihan vain tiedoksi: me emme yleensä sano toisiamme ihmisiksi.”

Piku raapii kaljua päätänsä, ja hänen hämmentyneet silmänsä välähtävät ohimennen kirkkaankeltaisiksi. ”Mutta miksi? Etkös sinä ole ihminen?”

Minä nyökkään. ”Olen, mutta katso kun me oletamme, että kaikki, joita kohtaamme, ovat ihmisiä, joten sitä ei tarvitse mainita erikseen.”

Hänen hartiansa lysähtävät dramaattisesti. ”On niin paljon muistettavaa, kun yrittää sopeutua ihmisten maailmaan.”

Taputan häntä lohduttavasti kyynärvarrelle. ”Kyllä sinä vielä opit.”

Piku nyökkää ja kurkottaa tiskin alle. Ojennan käteni, ja hän pudottaa avaimen kämmenelleni.

”Tuota, anteeksi.” Sipsihyllyjen edessä seissyt mies on astunut esiin. ”Kysyin hetki sitten wc:stä ja sanoit, että se on epäkunnossa.”

Pikun otsa rypistyy. ”Epäkunnossa *sinulle*. Mutta ei tälle tytölle. Oliko muuta kysyttävää?”

Asiakas näyttää olevan valmis esittämään vastalauseen, mutta Pikun kurkusta kuuluva epäinhimillinen murina saa hänet muuttamaan mieltänsä.

”Ole varovainen”, Piku kuiskaa minulle. ”Tuo vaikuttaa Kyttäjältä.”

Puraisen huultani. Kyttäjät ovat vakuuttuneita siitä, että maailmassa on asioita, joista ei yleisesti tiedetä. Heidän mukaansa maailmanlaajuinen salaliitto yrittää salata muilta, että myyttien ja tarujen ylikuunnolliset olennot ovat todellisia ja piileskelevät meidän keskuudessamme.

Kyttäjillä on nettisivustoja ja keskusteluhuoneita ja jäseniä kaikkialla. He etsivät todisteita näyttääkseen maailmalle, että he ovat oikeassa. Se lienee syynä siihen, että herra Kyttäjä norikoilee kioskissa, joka ei ole oikeasti kioski.

Monet pitävät Kyttäjiä salaliittoteoreetikkoina eivätkä piittaa heistä. Mutta minun on pakko ottaa heidät vakavasti, sillä he ovat ensinnäkin oikeassa ja toiseksi minä kuulun järjestöön nimeltä Ylikuunnollisten asiain virasto, joka yrittää estää Kyttäjiä löytämästä etsimiään todisteita.

Ja eikös vain: kun katson taakseni, huomaan Kyttäjän tapitavan minua. Hän kaivaa taskustaan puhelimen ja ryhtyy sitten kuvaamaan meitä. Jo on kaverilla otsaa!

”Voisitko pikkuisen harhauttaa?” minä kuiskaan Pikulle.

Piku virnistää ja astuu esiin tiskin takaa. ”Sen taidon minä hallitsen.” Hän levittää kätensä ja huutaa Kyttäjälle: ”Onnittelten! Voitit palkinnon!”

Mies kurtistaa kulmiaan, kun Piku vetää hänet kainaloonsa ja ohjaa häntä kassaa kohti. ”Mut-mutta minä en ole osallistunut mihinkään arvontaan...” Miesparka pälyilee hädissään ympärilleen etsien minua, mutta olen jo livistänyt karkkikäytävän läpi kioskin perälle, missä vessa on.

En välitä oveen teipatusta isosta lapusta, jossa lukee *Epäkunnossa*, vaan työnnän avaimen lukkoon. Sitten vilkaisen vielä keran taakseni. En halua kenenkään näkevän, mitä teen.

Kyttääjä katsoo Pikua kummeksuen. ”Sanoitko että minä voit... pesusangon?”

”Laadukkaan pesusangon”, Piku vahvistaa. ”Jota on käytetty monet kerrat ja joka ei vuoda koskaan.”

Hymyilen ja käännän ovenkahvaa.

Oven takana on todellinen Marcon puoti, joka ei ole pelkätään erilainen kauppa vaan suorastaan erilainen maailma. Marcon jälkiruokapuoti on avoinna ainoastaan kaupunkimme yliuonnollisille asukkaille, toisin sanoen siellä ei tarvitse naamioitua, ei käyttää valepukuja eikä lumouksia, ja sieltä saa Atlantan parhaita maagisia herkkuja. Midas-maitopirtelöitä, jotka värjäävät hampaat kullankiiltäviksi, Tähtipölyskonsseja, jotka saavat ihon hohtamaan valoa, ja jopa Maailman parasta huonoa kahvia, joka maistuu niin pahalta, että järkyttää unenpöpperöisen pirteäksi. Heti sisään astuttuani haistan makean tuoksun ja olen saman tien hyvällä tuulella.

Ahtaudun kahden harpyijan välistä kumartuen varovasti heidän siipiensä ali. Pitkä jети, jolla on päässä kokinhattu, kirjaimellisesti haukahtaa minulle tervehdykseksi tiskin takaa, ja minä vilkutan hänelle. ”Moi, Marco!” Mutta koska en katso eteeni, olen kompastua keljuhenkeen, joka pudistaa minulle pitkää koukkunenäänsä ja mutisee jotain ”töykeistä ihmisistä” ennen kuin lylertää tiehensä.

Näen Elsie istuvan samassa pöydässä Julia Kaukonäön kanssa, joka myös on Virastomme nuoria. Julia näyttää aina uniselta, koska hänellä on paksut silmäluomet. Kiiruhdan heidän luokseen.

”Anna kuulua”, minä sanon Elsieille istuuduttuani heitä vastapäätä. ”Mikä asia on niin tärkeä, että meidän pitää tavata täällä ennen koulun alkua?”

Elsie rypistää otsaansa. ”En muistaakseni käyttänyt sanaa *tärkeä*.”

”Sinä puhuit hätätilanteesta.”

”Enkä”, Elsie väittää. ”En sanonut ’hätä’ vaan ’älä jätä väliin.’” Hän virnistää ilkkurisesti. ”Siis älä jätä väliin, mitä minulla on näyttää sinulle.”

Julia kikattaa.

”Elsie... minä saan tästä hyvästä ensimmäisen myöhästymismuistutuksen. Ja sinä tiedät, miten tärkeää äidille on, etten koskaan myöhästy koulusta. Hän on jo valinnut seinältä paikan todistukselle, jossa lukee, etten ole myöhästynyt kertaakaan.”

”Ei huolta”, Elsie sanoo. ”Karhu tulee isänsä varakuljettimella, joten me pääsemme kouluun silmänräpäyksessä. Opettaja Ames ei anna meille muistutusta myöhästymisestä, kunhan olemme bussissa, kun se lähtee akvaarioon.”

”Onko meidän lupa teleportata kouluun?” minä kysyn. ”Minä olen ajanut sinne bussilla koko vuoden!”

”Lupa lienee hiukan liian vahva sana”, Elsie sanoo.

”Minun tietääkseni sitä ei ole nimenomaisesti kielletty...”, Julia lisää rallattavalla äänellään.

Minä irvistän. ”Haluaisin kovasti aloittaa kesäleirin huomenna, joten sovitaanko, ettei anneta Viraston erottaa meitä sitä ennen?”

Elsie vain hymyilee ja alkaa näprätä puhelintaan. ”Erotettaisiinko sieltä muka ketään, joka saa tällaisia otsikoita?” Hän kääntää puhelimen minuun päin ja näyttää nimeni hakutuloksia, jotka löysi othernetistä, yliluonnolliselle maailmalle varatusta internetin salaisesta osasta. ”Nämä ovat kaikki *myönteisiä* juttuja.”

”Sinusta kirjoitettiin jopa *Pihatontut*-lehdessä”, Julia sanoo. ”Meidän pihallamme on valtavasti tonttuja, ja niitä on ihan mahdotonta saada puhumaan mistään muusta kuin kukista, joten saavutuksesi on hämmästyttävä. Olet melkein julkkis.”

”Joo”, Elsie sanoi. ”Katso ympärillesi.”

Minun ei tarvitse, koska tiedän, että hän on oikeassa. Jälki-ruokapuodin yliluonnolliset ovat katsoneet minuun päin ja osoitaneet minua sormella siitä lähtien, kun istuuduin. Olen huomannut muutaman jopa ottavan kuvia, jotka varmasti julkaistaan Eurghmthilthmsphlthmissa eli lyhyesti Eurgissa, joka on yliluonnollisen maailman suurin sosiaalinen media.

Otan silti käteen Elsie'n puhelimen ja napautan ensimmäistä linkkiä.

ONKO AMARI PETERS HYVÄ TAIKURI?

Kohua herättänyt teini palaa täksi kesäksi Virastoon

Taikurit tunnetaan kahdesta asiasta: poikkeuksellisista taikurikyvyistä ja pitkästä historiasta meidän maailmamme pahimpina konnina. Tästä huolimatta eräs kolmetoistavuotias tyttö näyttää aikovan todistaa, etteivät taikurit ole välttämättä pahoja. Hän on jo pelastanut maailman yhden kerran ja saanut faneja eri puolilta planeettaa. Mutta edes se ei ole estänyt arvostelijoita kysymästä, onko hänellä salaisia aikeita. Mitä muuta ihmetyttö voisi saada aikaan hyvän puolustajana pahaa vastaan? Varmaa on ainakin se, että koko yliluonnollinen maailma seuraa silmä kovana, mitä hän tekee.

Konnista puhuminen ärsyttää minua. Yöveljet Vladimir ja Moreau tulevat edelleenkin yliluonnollisten mieleen ensimmäiseksi aina, kun puhutaan taikureista, ja hyvästä syystä. He aloittivat muinaissodan, ja Moreau vieläpä jäi henkiin ja teki hirvittäviä rikoksia seitsemänsadan vuoden ajan aina viime kesään asti, jolloin hänen taikurisuojattinsa Dylan Van Helsing kavalsi hänet.

Dylan, jota minä luulin ystäväkseni. Dylan onnistui varastamaan Moreaun pyynnöstä väkevän loitsukirjan, mutta kääntyi mentoriaan vastaan eikä antanut kirjaa tälle. Dylan tarjoutui tekemään minusta uuden kumppaninsa, mutta minä kieltäydyin. Meidän magiamme ottivat yhteen ja minä voitin. Nipin napin.

Vaikka koko juttua pidettiin salaisena, se paljastui, ja yliluonnollinen media alkoi kysellä. Siksi Virasto lopulta julkisti videon meidän taistelustamme, ja yliluonnollinen maailma näki, kuinka yksi taikuri ei suostunut ryhtymään konnaksi. Video levisi heti viraalina othernetissä. Siellä on jopa meemejä minusta haarniskassa – kohottamassa kättäni taivaalle ja kutsumassa salamoita.

Ojennan puhelimen takaisin Elsielle. ”Ei yksi viraali video minusta julkkista tee.”

Elsie nostaa toista kulmaansa. ”Milloin viimeksi tsekkasit, paljonko sinulla on seuraajia?”

Otan oman puhelimeni esiin, avaan Instagramin ja osoitan 23 seuraajaani, joista kaksi istuu tässä pöydässä. ”Ei kovin vaikuttava määrä.”

Elsie pyöräyttää silmiään ja laskee puhelimensa pöydälle. ”Tiedät, mitä tarkoitan.” Hän avaa näytölle Eurg-profilini.

@Amari_Peters ✓

1,73 miljoonaa seuraajaa

”En tiennyt, että sinulla on noin paljon”, Julia sanoo. ”Profilisi on jopa vahvistettu.”

”Taikurit pannaan -sivustolla on kaksi kertaa noin paljon seuraajia”, kuuluu kärttyisä ääni takaani.

Äh. Karhu.

Hän sai lempinimensä siitä, että hän on keskikoulumme pisin oppilas ja kiusaa muita. Hän on myös neljäs jäsen ja ainoa

kahdeksaluokkalainen koulumme Ylikerhossa eli ylikuonnollisten kerhossa. Se on tarkoitettu Viraston nuorille, jotka tietävät ylikuonnollisesta maailmasta. Ylikerhoja on monissa keskikouluissa ja jopa lukioissa. Onneksi Virastoon kuulumattomia oppilaita ei kiinnosta luopua hyppytunnistaan ja mennä Ylikerhoon – nimi ei sano heille mitään.

”Karhu...” Julia heristää varoittavasti sormea. ”Olepa kiltisti.”

Karhu lysähtää viereeni vapaalle tuolille ja kallistuu mahdollisimman kauas minusta. Vaikka ylikuonnollinen maailma on vuoden mittaan alkanut suhtautua hyväksyvämmiin taikureihin, on vielä niitä, jotka tulevat aina vihaamaan minua siksi, että olen Yöveljien kaltainen taikuri. Vaikka tekisin mitä.

”Nyt ollaan kaikki koolla”, Karhu jupisee. ”Mikä tämän typerän tapaamisen tarkoitus on?”

Elsie katsoo Karhuun kipakasti ennen kuin suoristaa selkäänsä. ”No... Halusin ensinnäkin sanoa, että minusta on ollut kiva olla Whitmanin Ylikerhon puheenjohtaja. Ja ajattelin, että me neljä kokoontuisimme viimeisen kerran ennen kuin lähdemme leirille. Ja minulla on lahja teille kaikille!”

Julia taputtaa käsiään. ”Minä tykkään lahjoista.”

Jopa Karhu piristyy hiukan.

Mutta tunnen Elsien ilmeen – hänellä on jotain mielessä. ”Mitä olet tehnyt?”

Elsie viittaa Marcolle, ja neljä lautasta leijuu pöytäämme. ”Tilasin ennustuskeksit. Oikeat enkä mitään onnenkeksijä.”

Katson ihmeissäni lautasia, kun ne laskeutuvat pehmeästi pöydälle etemme. ”Nämä keksithän ovat hirmu kalliita!”

Elsie nyökkää. ”Vain siksi, että niiden valmistaminen on vaikeaa. Taikinaan pitää sekoittaa onnistuneessa ennustuksessa käytettyjä teelehtiä, keittiössä pitää olla samaan aikaan ennustuspallo, tähtien pitää olla oikeassa asennossa ja taikina täytyy paistaa tuli-

sijassa, josta on saatu viimeksi kuluneen vuoden aikana vähintään kolme onnistunutta näkyä... ja sitten on vielä muita vaatimuksia, joita en tähän hätään muista. Minulta meni näihin kaikki tiedekisasta saamani palkintorahat, mutta olen sitä mieltä, että te kolme olette tämän arvoisia.”

Julia virnistää, murtaa oman keksinsä auki, vetää siitä pienen paperilapun ja laskee sen pöydälle. Siinä ei lue mitään. Mutta sitten hän sulkee silmät ja kuiskaa jotain itsekseen ennen kuin vie pienen keksipalan suuhunsa.

Yhtäkkiä paperiin ilmestyy punaisia kirjaimia.

”Mitä siinä lukee?” Elsie kysyy.

Julia näyttää lappua meille.

Ruoho ei ole aina vihreämpää aidan toisella puolella.

”Kysyin keksiltä, kannattaisiko minun vaihtaa osastoa tänä kesänä”, Julia sanoo. ”Pitää kai pysyä Kuolleiden osastolla. Toki sovinkin sinne hyvin, koska olen meedio.”

Muistan kun Julia nousi kokelasseremoniassa lavalle koskettamaan Kristallipalloa. Vaikutti siltä, että hänelle oli täysi yllätys saada kyky puhua haamujen kanssa. Mutta sellainen Kristallipallo onkin: koskaan ei tiedä, minkä taipumuksen se korottaa yliluonnolliseksi kyvyksi. Juttu voi olla itsestään selvä, esimerkiksi kun minun luovasta bestiksestäni tuli keksijänero, tai täysin ennalta arvaamaton.

Minun kohdallani Kristallipallo herätti magian, joka oli ollut minussa piilevänä koko ikäni. Mutta ihmisillä on yleensä magiaa vasta sen jälkeen, kun heidät on otettu Virastoon. Kaikki jäsenet saavat pienen kymmenen prosentin annoksen tutustumisillanvietossa – se riittää antamaan jokaiselle yliluonnollisen kyvyn – mutta koska minulla oli jo magiaa (ja vieläpä huimasti, täydet sata

prosenttia), minut todettiin taikuriksi. Ja taikurit pystyvät tekemään magiallaan mahdottomalta näyttäviä tekoja.

Se herätti närää, ja Viraston pamput saivat hepulin. Jotkut jopa ehdottivat, että minun muistini pyyhittäisiin tyhjäksi tai että minut suljettaisiin laboratorioon tutkittavaksi. Onneksi sain tilaisuuden osoittaa, että kuulun joukkoon.

Karhu avaa keksinsä seuraavana. Hänen kulmansa kurtistuvat, kun hän lukee ennustuksensa:

Joskus todellinen vihollinen katsoo sinua peilistä.

Hän vie käsivarret puuskaan ja kääntyy selin meihin. Hän ei takuulla kerro, mitä hän kysyi.

Elsie on seuraavana vuorossa. Arvaan jo, mikä hänen kysymyksensä on. Elsie on ihmislohikäärme, mutta hän ei ole vielä koskaan pystynyt muuttumaan lohikäärmeeksi. Hän on onnistunut vain hönkimään tulta muutaman kerran. Hän on saanut selville kirjoista ja kuullut äidiltään, joka on lohikäärmeasiantuntija, että ensimmäinen muutoskerta edellyttää jotain hyvin rohkeaa tekoa. Elsie on lajinsa viimeinen, ja tiedän, että tilanne vaivaa häntä.

Paras ystäväni sulkee silmänsä ja panee keksin suuhun. Hän pidättää henkeään, kun kirjaimet ilmestyvät vähitellen paperille.

Kova työsi kannattaa.

Elsie kiljaisee niin kovaa, että lattiakin hypähtää.

”Tarkoittaako tuo –” minä aloitan.

”Luulen niin!” Elsie säteilee. ”Saatan tänä kesänä muuttua lohikäärmeeksi! Vihdoinkin. Keksit ovat tietysti oikeassa vain noin seitsemässä tapauksessa kymmenestä, mutta nyt voin huo-kaista helpotuksesta.”

”Mahtavaa!” minä sanon. ”Olen tosi iloinen puolestasi.”

Minun vuoroni. Murran keksini auki. Minulla on mielessä vain yksi kysymys, johon haluan vastauksen.

Liityin Virastoon viime kesänä nimenomaan siksi, että saisin selville, mitä kadonneelle veljelleni Quintonille oli tapahtunut. Hän työskenteli Virastossa monta vuotta agenttina taistellen yliluonnollista rikollisuutta vastaan. Löysin Quintonin lopulta, mutta vasta Moreaun langetettua veljelleni niin kamalan kirouksen, ettei hän ole vielääkään herännyt siitä.

Aluksi oli helppo uskoa, että hän toipuisi. Että hän tulisi pian kotiin minun ja äidin luokse ja kaikki olisi taas kuten ennen. Mutta niin ei käynyt, ja nyt toivosta on päivä päivältä vaikeampi pitää kiinni. Quinton on ollut kaksi kuukautta Sydneyssä Australiassa ja saanut kokeellista hoitoa kirouksenmurtaajilta, mutta edes he eivät ole pystyneet auttamaan.

Jahkailen, uskallanko kysyä. Sillä mitä jos vastaus on ei? Kestäisinkö sen?

Kakistan kysymyksen ulos ennen kuin minulla menee sisu kaulaan. ”Herääkö veljeni koskaan?”

Elsie tarttuu minua ranteesta ennen kuin ehdin syödä keksin. ”Sori – kaksi asiaa. Kysymystä ei saa esittää ääneen. Ja kysymyksen pitää koskea sinua, muuten ennustus ei toimi.”

”Ai”, minä sanon lannistuneena. En keksi, mitä muuta kysyisin. Niinpä puikkaan keksin suuhun ja mietin. Hetken kuluttua kohautan hartioitani ja kysyn mielessäni *Onko jotain tärkeää, mistä minun pitäisi tietää?*

Pöydän ympäriiltä kuuluu kohahduksia ja minä katson ennustustani.

Varo näkymättömiä vaaroja.

2

Päästyämme lopulta koululle Elsie ja minä odotamme pysäköintialueella muiden oppilaiden kanssa, jotka ovat ilmoittautuneet opettaja Amesin kuuluisalle viimeisen koulupäivän retkelle. Kuulostaa oudolta, mutta Whitmanin koululle on ylpeydenaihe jakaa oppia joka ikinen päivä, joten meidän vaihtoehtomme olivat joko käynti akvaariossa tai ilmoittautuminen koulun juhlasaliin kuuntelemaan jo viidettä päivää, kun opettaja Laurel lukee ääneen Shakespearen näytelmiä.

Usko tai älä, mutta valinta ei ollut helppo. Rouva Laurel näyttää niin yliampuvasti, että jopa *Romeo ja Julia* vaikuttaa komedialta.

Elsie tökkäisee minua kyynärpäällä. ”Murehditko vielä sitä ennustuskeksiä?”

”Näkyykö se noin selvästi?” minä kysyn.

Hän nyökkää. ”Aurasi on tosi keltainen.”

Aurojen lukeminen kuuluu ihmislohikäärmeiden etuihin. Tunteet aiheuttavat eri värejä, joita kutsuaan auroiksi, ja Elsie näkee ne. Toisinaan unohdan sen, vaikka olemme olleet kavereita jo vuoden.

”Te muut saitte neuvon”, minä sanon. ”Mutta minä sain varoituksen.”

Kirkas välähdyks tummien pilvien peittämällä taivaalla kiinnittää katseeni ylös. Ajattelen taistelua, jonka kävin Dylania vastaan. Pystyn magiallani luomaan illuusioita, joten en vielääkään tajua, miten onnistuin kutsumaan oikean salaman osumaan häneen.

”Ehkä ennustuksessa mainitut vaarat ovat ihan normaaleja juttuja, joiden kanssa juniorigentit ovat tekemisissä joka kesä”, Elsie sanoo. ”Kaikki tietävät, että Yliluonnolliset selvitykset on koko Viraston vaarallisin erikoisosasto. Te taistelette oikeasti pahiksia vastaan.”

”Käy järkeen”, minä sanon. ”Mutta miksi siinä puhuttiin nimenomaan näkymättömistä vaaroista?”

Elsien otsa rypistyy, ja näen, että hän pinnistää neron aivojaan keksiäkseen jotain rohkaisevaa sanottavaa. Lopulta hän kohauttaa olkapäitään. ”Sinulla on vaikka miten paljon muita agentteja ympärillä, kun se vaara näyttäytyy. Älä siis suotta murehdi.”

”Mutta –”

Kuuluu kimeä vihellys.

Biologianopettaja Amesin pillin ääni saa oppilaat painamaan kädet korville, mitä herra Ames ei näytä itse huomaavan. ”Kello on yhdeksän! Kaikki bussiin!”

Karhu etuilee. ”Tehkää tilaa kahdeksaluokkaliselle!”

Elsie ja minä käännyimme ja seuraamme Karhua bussin ovelle. Opettaja Ames ottaa siellä nimiä ylös.

”Miksi noin alakuloinen ilme, Amari?” opettaja kysyy minulta. ”Tänään on innostava päivä!”

Minä nielaisen. ”Tiedän, mutta –”

Yhtäkkiä ukkonen jyrähtää niin että säpsähdän, ja heti perään alkaa sataa kaatamalla.

Minä ja Elsie kipitämme bussin portaat ylös ja etsimme paikat takaosasta. Näen ikkunasta, kun muutkin oppilaat yrittävät kii-reesti päästä sateensuojaan.

”Okei, en väitä, että ennustuksesi oli oikeassa”, Elsie sanoo huolestuneena. ”Mutta tämä myrsky hiukan hermostuttaa minua.”

Puraisen huultani ja katson mustia ukkospilviä. Jostain syystä taivas näyttää – ei, vaan *tuntuu* – uhkaavalta, kuin myrsky yhdessä pelottavassa elokuvassa, jonka katsoin Quintonin kanssa iät ajat sitten. Leffassa myrsky puhkesi juuri ennen kuin kuvaan tuli tyyppi, jolla oli moottorisahakädet.

Taidan ylitulkita tilannetta.

Kahdenkymmenen jännittyneen minuutin jälkeen tapahtuu viimein jotain, mikä vie ajatukseni pois ennustuskeksistä: Elsie haukottelee.

Se ei kai kuulosta kovin kummoiselta, mutta on syy siihen, miksi nyt istun hievahtamatta ja hiirenhiljaa. Kahden kuukauden jälkeen minulla on viimein mahdollisuus voittaa veto.

Ehkä.

Elsie on näet ollut muutaman kerran vähällä torkahtaa. Hän haukottelee syvään ja silmäluomet painuvat hitaasti umpeen. Mutta sitten onneni kääntyy: bussi osuu kuoppaan ja Elsie herää tai jonkun puhelin soi tai edessämme istuvat oppilaat alkavat huutaa kilpaa toisilleen, eikä kukaan, jolla on korvat päässä, pysty nukkumaan. Edellisellä kerralla löimme vetoa siitä, kumpi voitaisi kädenväännössä, gargoili vai maailman vahvin mies. Kuka edes keksii kysyä tuollaista?

Sitä paitsi on ilmiselvää, että gargoili voitaisi. Se muuttaisi käsivartensa kiveksi ja ulvoisi naurusta, kunnes joku julistaisi ottelun tasapeliksi. Gargoilit ovat pahamaineisia kujeilijoita ja piileskelevät mielellään vanhoissa taloissa ja irvistelevät ihmisille selän takana.

Mutta tällä kertaa, kun Elsie silmät painuvat kiinni, ne myös pysyvät kiinni. Ja kun bussi hetken päästä keinahtaa ja hänen kuorsaava päänsä kellahtaa olkaani vasten, en malta olla virnuilematta. Tästä tulee aivan täydellistä, jopa parempaa kuin se kuva, jonka hän otti minusta pari kuukautta sitten, kun torkahdin katsomossa kesken pelin. Pää kenossa, suu auki... En vieläkään tiedä, miten hän sen teki. Vannon että nukahdin vain sekunniksi.

Myöhemmin hän löi vetoa, etten pystyisi kostamaan. Otin vedon vastaan ja jopa korotin panosta: hävinneen kuva laitetaan voittajan Eurg-sivulle juuri ennen #YllätinUnikeon-kisaa.

Vedän varovasti puhelimen taskusta ja valmistaudun ottamaan täydellisen selfien. Odotan, kunnes hänen suunsa on ammollaan kesken kuorsausta, irvistän hassusti kameralle ja valmistaudun napsauttamaan kuvan –

”FANTASTISTA!” opettaja Ames yhtäkkiä kajauttaa ja ampai-see seisaalleen. Bussi kaartaa ja opettaja horjahtaa ja tarttuu kii-reesti lähimmän penkin selkänojaan pysyäkseen pystyssä. En ole koskaan nähnyt häntä noin onnellisena. Hän iloitsee kuin olisi juuri voittanut lotossa.

Elsien silmät rävähtävät auki, ja heti, kun hän näkee puhelimen, hänen kasvoilleen leviää hymy. ”Kostitko minulle juuri?”

”Melkein”, minä voihkaisen. ”Lempiopettajasi pelasti sinut viime hetkellä.”

Nyt opettaja Ames lähestyy käytävää pitkin ja katsastaa samalla oppilaita. Meidät löydettyään hän kyykistyy näyttämään puhelintaan Elsiele. ”Hyviä uutisia, Elsie. Sinut on hyväksytty. Rehtorilta tuli äsken sähköposti.”

Elsie ei heti tajua mistä opettaja puhuu. Sitten hänen silmänsä suurenevat. ”Ai Oxfordiinko?”

”Sinne juuri”, opettaja sanoo. ”Läpäisit hienosti pääsykokeen,

ja sinulle tarjotaan paikkaa poikkeuksellisen lahjakkaiden kurs-
silta. Pääset opiskelemaan maailman välkkyjen kanssa.”

Elsie tuijottaa. ”Lähdenkö minä oikeasti opiskelemaan luonnon-
tieteitä ja matikkaa Oxfordin yliopistoon... Englantiin?”

Opettaja Ames nyökkäilee innoissaan. ”Seitsemänneltä luokalta
suoraan Oxfordiin! Olen todella ylpeä sinusta. Mikä saavutus!”

Elsie kiljaisee kääntyessään minuun päin, ja yritän hymyillä
hänelle parhaani mukaan, ihan tosi. Hän on älykkäin tapaamani
ihminen, mutta niin iloinen kuin hänen puolestaan olenkin, en
voi olla masentumatta siitä, että menetän kohta bestikseni. Päät-
tyvä lukuvuosi Whitmanin yksityiskoulussa on ollut elämäni
paras lähinnä siksi, että sain jakaa sen Elsie kanssa.

Elsien hymy heikkenee hänen kääntäessään katseensa takai-
sin opettajaan.

Opettaja niiskauttaa ja riisuu lasinsa kuivatakseen silmiään.

”Itkettekö te?” Elsie kysyy nolona.

”On ollut suuri ilo opettaa sinua”, herra Ames sanoo. ”Urani
älykkäintä oppilasta.” Hänen katseensa siirtyy minuun. ”Ystäväsi
tekee vielä ihmeellisiä asioita, eikö niin, Amari?”

”Jep.” Minä nyökkään. ”Niin tekee.”

Opettaja suoristautuu ja hymyilee yhä Elsiele leveästi ennen
kuin palaa paikalleen.

Yritän itsekin edelleen hymyillä, mutta en ole varma, miten
hyvin onnistun. Päässäni pyörii ajatuksia siitä, mitä Elsie lähtö
voi merkitä meidän kannaltamme. Olemmeko kohta enää ystä-
vät?

Elsie liikuttelee käsiään hermostuneesti, ja kestää pitkän tovin,
ennen kuin hän katsoo taas minuun. ”Okei, kerro, mitä oikeasti
tuumit.”

”Olen iloinen puolestasi”, minä sanon nopeasti. ”Sinusta tulee
yksi niistä neroista, joita näkee televisiossa, sellainen, joka val-

mistuu yliopistosta teini-iässä. Sen jälkeen parannat harvinaisia sairauksia tai ratkaiset nälänhädän ongelman tai jotain sellaista.”

Elsie katsoo minua merkitsevästi. ”Amari, ole rehellinen. Sininen aura on tyytyväisyyden vastakohta. Ja sinun aurasi on tosi sininen.”

Kohautan olkapäitani. ”Olisi ollut kiva, jos olisit kertonut minulle etukäteen. En edes tiennyt, että hait Oxfordiin.” Hän on toki valittanut sitä, miten helppoa koulunkäynti on hänelle. Ja joo, hän on ennenkin maininnut, että hänen tekisi mieli hypätä luokka tai pari yli. Mutta kuinka moni kolmetoistavuotias pyrkii yliopistoon?

”Tiedetään”, hän sanoo. ”Mutta en totta puhuen ottanut sitä vakavasti. Kävin pääsykokeessa vain, koska Ames jankutti siitä. En uskonut, että minulla olisi oikeasti mahiksia. Muutama lapsi on päässyt siihen koulutusohjelmaan kahdeksan tai yhdeksän vanhana. Olen aika fiksu, mutta –”

”Aika fiksu vai?” minä keskeytän. ”Elsie, sinä olet nero ja tiedät sen.”

Hänen poskensa punehtuvat ja hän virnistää. ”No joo, ehkä pikkuisen.”

Minä alan nauraa, mutta sitten mieleeni juolahtaa toinen ajatus. ”Mutta hei, jos sinä muutat Englantiin, tarkoittaako se, että menet seuraavana vuonna Lontoon viraston kesäleirille?”

Hän avaa suunsa vastatakseen kieltävästi, mutta sulkee sen saman tien. ”En ajatellut koko asiaa –”

Yhtäkkiä bussi alkaa tutista niin rajusti, että ikkunat rämisevät ja minä pompin istuimellani. Kuuluu levottomia huudahduksia.

Käännyn katsoakseni ikkunasta, mitä on tekeillä, mutta lasi on huurussa.

Samassa tulee hiljaista – ei kuulu enää ikkunoiden räminää eikä huutoja.

”Elsie, mitä tapahtuu?” minä kysyn kääntyessäni häneen päin – ja vedän äkkiä henkeä.

Elsie ei vastaa vaan leijuu liikahtamatta hiukan istuimensa yläpuolella. Hänen kasvoilleen on jähmettynyt hämmentynyt ilme. Hän ei edes räpytä silmiään. Ja hänen pitkä, musta poninhäntänsä leijuu liikkumatta pystyssä. Tuntuu melkein siltä kuin katsoisin Elsien kuvaa enkä Elsietä itseään, ihan kuin hänen kohdallaan olisi painettu pause-nappulaa.

Tönäisen Elsietä varovasti herättääkseni hänet kangistuneesta tilastaan, mutta on kuin koskisin mallinukkeen. Hän ei reagoi kosketukseeni vaan on edelleen liikkumatta.

Ei, ei, ei. Jotain on vinossa. Nousen seisomaan ja katson ympärilleni etsien apua. Sydämeni hakkaa.

Mutta Elsie ei ole ainoa – kaikki muutkin ovat jähmettyneet paikoilleen. Meidän edessämme istuvat oppilaat ovat myös kangistuneet, kädet ja jalat sikin sokin yhdessä. Ja käytävän toisella puolella istunut tyttö leijuu ilmassa silmät pyöreinä ja kädet ojossa kohti puhelinta, joka leijuu juuri ja juuri hänen ulottumattomissaan. Pyyhkäisen hihallani huurua ikkunasta ja tunnen, miten sydämeni hypähtää. Jopa sadepisarat ovat pysähtyneet ilmaan.

On kuin aika olisi seisahtunut. Kaikille paitsi minulle.

Varo näkymättömiä vaaroja. Tästäkö ennustuskeksi minua varoitti?

3

Vilkuilen taas hädissäni ympärilleni bussissa, kunnes katseeni pysähtyy opettaja Amesiin, joka on kyyristynyt kuljettajan viereen.

Puren hammasta ja astun Elsieen ohi käytävälle. Ehkä tämä juttu ei ole vaikuttanut opettajaan, eihän se vaikuttanut minuunkaan. Mutta mitä lähemmäksi pääsen, sitä enemmän toivoni hiipuu. Kaikissa riveissä, joiden ohi kävelen, on jähmettyneitä oppilaita. Kun viimein saavutan opettajan, en edes hämmästy nähdessäni, että myös hän ja kuljettaja ovat kangistuneet.

Nielaisen. *Mistä tämä johtuu?*

Ja sitten se on ohi. Yhtäkkiä kuuluu taas ääniä ja näkyy liikettä. Kaikki palautuu normaaliksi niin äkkiä, että minä säpsähdän.

Opettaja Ames hämmästyty nähdessään minut takanaan. ”Ai, Amari. Oliko sinulla asiaa?”

Sydämeni laukkaa edelleen, enkä tiedä, mitä vastata. ”Tuota, muistatteko mitä tapahtui? Äsken?”

Hän rypistää otsaansa ymmällään. ”Mitä tarkoitat?”

Minä tuijotan häntä. Kuinka hän ei muista, että oli äsken jähmettynyt?

Hän kohottaa toista kulmaansa. ”Mikä on? Haluatko puhua jostain asiasta?” Ymmärryksen ilme leviää hänen kasvoilleen.

”Oletko kenties huolissasi siitä, että Elsie Rodriguez lähtee koulustamme?”

Pudistan kiireesti päätäni. ”Ei tässä mitään. Anteeksi että väsin.” Käännyin ja kävelen takaisin paikalleni silmäillen oppilaita, jotka juttelevat ja nauravat kuin mitään ei olisi tapahtunut. Vaikka he eivät muistaisi jähmettymisestä mitään, eikö heidän luulisi muistavan ainakin sen, että bussi tutisi? Outoa. Vasta Elsien luo päästyäni ja nähdessäni hänen naputtelevan huolettomana puhelintaan huokaisen helpotuksesta. Halaan häntä oikein kunnolla. ”Onneksi selvittiin.”

Hän vilkaisee minua. ”Kuule Amari, minä en ole vielä päättänyt, lähdenkö Englantiin.”

Katson häntä silmiin. ”Ihan totta? Etkö sinäkään muista mitään?”

”Ai mistä? Siitä Oxfordin-jutustako?”

Pudistan päätäni. ”Ei vaan siitä, mitä sen jälkeen tapahtui. Me juttelimme, ja yhtäkkiä kaikki jähmettyivät. Tai siis kaikki paitsi minä.”

Elsie kohottaa taas toista kulmaansa. ”Miten niin... jähmettyivät?”

”Olen tosissani.”

Puhelimeni alkaa piippailla taskussani vimmatusti. Samoin Elsien puhelin. Katsomme toisiamme. Tällaista sattuu vain yhdestä syystä. Vedän puhelimen esiin ja näytöllä välähtää viesti.

HÄLYTYS! HÄTÄTILANNE

Elsien leuka loksahdaa auki.

”Enkö minä sanonut”, minä totean.

Elsien puhelimeen tulee viesti.